

Regin Jacobsen undirhaldstónleikari:

Spældi Rasmus í Casablanca

Harmonikuleikarin Regin Jacobsen úr Havn hevur roynt eitt sindur av hvørjum. Frá Amerikabrævinum undan ljósakrúnuni í Perskonugøtu til Rasmus á dansipalli í Casablanca

Føroyskir komponistar áttu at latið seg inspirerað meira av kvæðunum, heldur Regin Jacobsen

"Eg byrjaði longu sum 12-13 ára gamla at spæla. Tað hevur altíð ligið í blóðinum, hetta við tónleikinum hjá hesum Stórustovumanninum, sum heilt nógvir føroyingar kenna bæði við saxofon, klarinett og mest av øllum harmonikuni.

Regin Jacobsen hevur verið í mongum hási og vasi, tá um undirhaldstónleik ræður. Hann hevur verið við út í eitt at kalla nú í ein mansaldur. Tey, sum enn eru niðan fyri tey fjóruti, kenna hann helst best frá Flamingo, Gogguni og seinni Harmonikuliðnum, sum kom fyri seg fyri nøkrum árum síðani.

Tónleikaleiðin hjá Regini byrjaði av álvara í Losjuni í Havn. Losjan hevði eina rættliga aktiva ungmannadeild, har heilt nógv fólk kom. Hetta var í fimtiárunum. Virksemd var nógv. Og ferðast varð eisini út á bygdirnar til fundir og onnur tiltøk. Dansað varð dúgliga, og av tí, at Regin dugdi at spæla upp á harmoniku, varð tað heilt vanligt, at hann endaði sum spælimaður. Og tað gekk fint. Fólk stuttleikaðu sær, og Regin mentist.

Festulávints veitslurnar

Festulávintsveitslurnar hjá Ungmannadeildini vóru tiltiknar. Tær vóru uttan síðustykki bestu veitslur og besta undirhald, sum var í Havnini. Vit høvdu heil orkestur, sum undirhildu á pallinum í Sjonleikarhúsinum. Eg minnst, sigur Regin, at vit onkuntið høvdu sett ein western pall upp og sótu so rundan um eitt bál og sungu cowboy-sangir við undirspæli frá munnharpum. Tað var bæði stuttligt, mennandi og hugnaligt. Og ofta var tað pápi mín, Niels Jacobsen, vanliga nevndur Niels í Stórustovu, sum hevði verið uppi í og lagt okkum lag á. Ein teirra, sum var nógv við, var Hannis bróðir, sum sang og spældi guitar. Hann er eisini við á onkrum av plátunum, sum givnar vörður út tá.

Eisini høvdu vit einar tvær sendingar í Útvarpinum, sum Ungmannadeildin skipaði fyri. So har var rættligt liv í tónleikinum tá.

Men hóast harmonikan helst er tað, tey flestu kenna sum ljóðfarið, Regin plagar at handfara, so hevur hann eisini roynt seg sum guitarleikari. Men tað dugdi eg ongantið nakað serliga væl, umber hann seg. Eg hevði keypt mær ein hvítan guitar, sum eg spældi á í Losjuni víðhvert. Tað var um ta tíðina, tá Elvis var fyrirmyndin. Men tað varð ongantið til nakað soleiðis, so tað fall bara burtur aftur.

Amerikabrævið undan ljósakrúnuni

Ein av schlagarunum, sum Regin hevur verið uppi í, er Amerikabrævið.

Hetta var ein søga heilt

Tímdi ikki at ganga til orgulspæl

Regin greiðir frá, at hann bara er sjálvlærður tónleikari. Eg gekk einaferð til orgulspæl hjá eini eldri lærarinnu. Tað var pápi, sum vildi hava tað, men tað tímdi eg ikki leingi. Tað var alla tíðina hetta við, at tú skalt ikki gera so, men so. Og so kundi tað vera tað sama. Harmonikan ljóðaði fint kortini. Tó so, eitt sindur hevur hingið við. Í øllum førum havi eg lært so mikið av nótum, at eg klári bæði at lesa teir og seta eitt lítið lag saman av og á, fegnast Regin um. Og tá eg nú læri meg nakað nýtt, er tað vanliga eftir nótum.

Og ikki er tað heilt eidsørt heldur, at onnur nú kunnu gleðast yvir okkurt heimagjørt lag, sum Regin dregur úr harmonikuni.

Bakaralærlingurin spældi í Tórshøll

Regin fór sum ungur at læra til bakara hjá Conrad Skaale. Hetta gav ikki nakra inntøku, sum til bar at liva av. Víkulønin var 21 krónur, so okkurt mátti gerast. Men hjá einum slíkum tónleikara sum honum, bar eisini til at hjálpa upp á hetta. So hvønn ein mikudag, tá var hann í góðum lag, tí so skuldi hann í Tórshøll niðan at spæla til dans. Og tað var ikki smávegis, tað kastaði av sær peningaliga. Heilar 15 krónur hvørja ferð, so tað var vörðað sum ískoyti at fáa. Onkuntið slapp hann eisini at spæla saman við Gogguni í Sjonleikarhúsinum, har pápin var við.

Frá Amerikabrævi til Amerikarutu

Og soleiðis gekk hendan tíðin fram til mai mánaða 1960. Tá var hann liðugur at læra og vildi sleppa út at siggja ta stóru verð. Og tað slapp hann.

Eg fekk hýru við einum skipi hjá Swedish American-line. Hetta var eitt skip, sum var triggjar ferðir so stórt sum Norrøna. Skipið æt Gripsholm og var úr Göteborg. Mannningin var av rættliga blandaðum uppruna, men sum vera man mest svenskar. Eg slapp við sum hjálparmaður hjá kokkunum. Ella messudrongur. At sleppa við sum bakari var ikki so lætt, men tað legði eg nú ikki so nógv í, tí eg vildi mest sleppa at siggja meg um. Eg gjørdi tað sama, sum tey ungu gera nú, tá tey fara út í verðina við ryggsekki at flakka. Og tað gjørdist uppliving við lit.

Um summarið sigldu vit í fastari rutu yvir Atlantshavið. Göteborg-København-Bremerhaven- New

York og aftur. Men vetrarhálvárið vóru vit í cruise-sigling við New York sum útgangspunkti til tey mest attraktivu plássini í heiminum. Og har upplivdu vit tað, sum var at uppliva á slíkum støðum. Allastaðni,

fyrir seg, sigur Regin frá. Andrias bróðir, sum vit nevna Dia, lærði á Skipasmiðjuni. So eitt kvöldið vóru teir nakrir lærlingar av Skipasmiðjuni inni hjá okkum. Teir sótu og sungu og hugnaðu sær. Millum

annað sungu teir ein svenskan sang, sum teir høvdu gjørt føroysk orð til. Pápi og eg sótu í køkinum og lurtaðu, og vit hildu hetta ljóða fint. So vit fingi lokkað Dia at syngja hann inn á band saman við okk-

um. Vit hongdu eina mikrofón í ljósakrúnuna og spældu so á munnharpu afturvíð. Dia var tann einasti av hesum Skipasmiðjudreingjunum, sum var við í framförsluni av Amerikabrævinum. Hetta

er vist einasta ferðin, Dia hevur sungið nakað alment, sigur Regin. Men Amerikabrævið bleiv so aftur fyri heimskent um allar Føroyar.